

אלי דסל, העולם הזה

גד גילעדי: „הפרנסה באמריקה קשה. החלטתי לחזור הביתה!”

זה הכל תלוי במישקפיים שבהם אתה משקיף על העור לם. יש הרואים איך יורדים מהארץ, ויש, כמוני, המגי לים בכל פעם מישהו ששב הביתה. כששמעתי שגד גילעדי ומישפחתו חזרו, התקשרתי כדי לברך וגם ל־ שאול כמה שאלות.

● **אתם הייתם ישראלים בארצות-הברית, או שהייתם יורדים?**

אני חושב שהיינו יורדים בפוטנציה. אנחנו עובנו את הארץ, מפני שהרגשנו באחד הימים שנמאס לנו מהארץ, ואנחנו לא רוצים לחיות בה. בארצות-הברית התערינו בקלות יחסית. למרתי מיקצוע מעניין, קיבלתי עבודה טובה. אבל אחרי כל הרבנים הטובים האלה, שמתי לב שבעצם האווירה בניו-יורק זה לא בדיוק לטעמי, הלכות-החיים של הניו-יורקים למעשה זרות לי.

● **ואז באחד הימים מחליטים לחזור הביתה?**
לא בדיוק. צריך שיתקיימו עוד כמה תנאים להחלטה גורלית לזו שוב מהמקום.

● **יש לזה גם קשר לפרנסה?**
בוודאי. בניגוד למה שחושבים רבים, הפרנסה בארצות-הברית קשה. הנטייה היא תמיד לשמוע על ה־5% שהצליחו, שעשו המון כסף. על ה־95% שמתקיימים פחות או יותר,

יורדים

שמתקיימים בקושי או שלא מתקיימים בכלל — לא שומעים.

● **אבל אתם התקיימתם בכבוד, נכון?**
חלק מהזמן. אבל גם בארצות-הברית הגדולה יש מיתון, וכשיש מיתון זה פוגע במיוחד בדברים ספציפיים, כמו התחום שלי, שהוא תיכנון תאורה ארכיטקטית. כלומר, תיכנון מיבנים גדולים, כבישים, גנים וכו'.

● **ואיך, בכל זאת, מחליטים פתאום לארוז ולחזור. למה דווקא לארץ שבה המיתון חוגג?**
ההחלטה לא נעשתה ביום אחד. זה היה תהליך, שבו שותפה כל המישפחה. הוחלט על נסיעת-גיטוש ארצה.

● **איך הייתה החזרה?**
זה הבית שלנו. ככה הרגשנו גם כשמאוד-מאוד כעסנו על מה שקורה כאן. לחזור הביתה זה תמיד קל יותר מאשר היציא.

● **אם גם בארץ תתקשה למצוא עבודה — תחליף מיקצוע, או ששוב תחליף מקום-מגורים?**
אני מקווה שלא אצטרך. אבל אם אצטרך, הפעם אחליף מיקצוע. (דניאלה שמי)

אלי דסל, העולם הזה

צביקה פרי: „כאשר המחשב כבוי הוא לא קיים!”

יום השישי האחרון, ה־13 באוקטובר, היה אמור להיות יום שחור למחשבי כל העולם. וירוס-מחשבים היה אמור לגרום למחיקת נתונים במחשבי „איי-בי-אם” והתואמים.

מדוע דווקא יום השישי ה־13, שאלתי את צביקה פרי, מהנדס תוכנה.

יום שישי ה־13 הוא מיספר הרה-גורל.

● **מעבר לזה שקשורים לו הרבה מיתוסים, מדוע דווקא במחשבים?**
בכל איש-מחשבים מסתתר, כנראה, משחית קטן, ויש כאלה שמסתתרים בהם משחית גדול. אנשי-מחשבים הם אנשים המת-עסקים במיספרים, מאמינים במיספרים, ולכן הם גם מפתחים להם אמונות טפלות הקשורות במיספרים. מאחר והם לא סוג הטיפוסים המאמינים יותר מדי באמונות טפלות, אז הם יוצרי קים להן תוכן. יותר מזה, כשהגעתי לכאן, תקו היחיד שהיה פנוי במחשב היה קו מיספר 13, שכנראה אף אחר לא רצה לקחת אותו, וזה היה עוד לפני המצאת הווירוסים.

יש גם השערה שחלק גדול מהווירוסים מיוצרים על-ידי יצרני-תוכנה, כדי להילחם בהעתקות-תוכנה. כשגונבים תוכני נה מורשית ומעתיקים אותה, אפשר ללקות בווירוס, ומי שלא קונה תוכנה חוקית מסתכן בנוקשים כמחשב שלו.

● **הווירוסים ימשיך לתקוף, או שהוא ניתן לעצירה?**

מחשבים

האמת היא שניתן למנוע ממנו לתקוף בכלל. פשוט מזויזים את התאריך במחשב. המחשב הרי לא יודע מה התאריך. הוא לא מקבל לוחות-שנה ממפרסמים. מה שצריך הוא להגיד לו שהתאריך הוא אחר, ומאחר ואנשים, ברדף-כלל, לא עוברים ביום השישי, אפשר לתכנת אותו לתאריך של שבת, וכיום ראשון להזיז את התאריך לאחור.

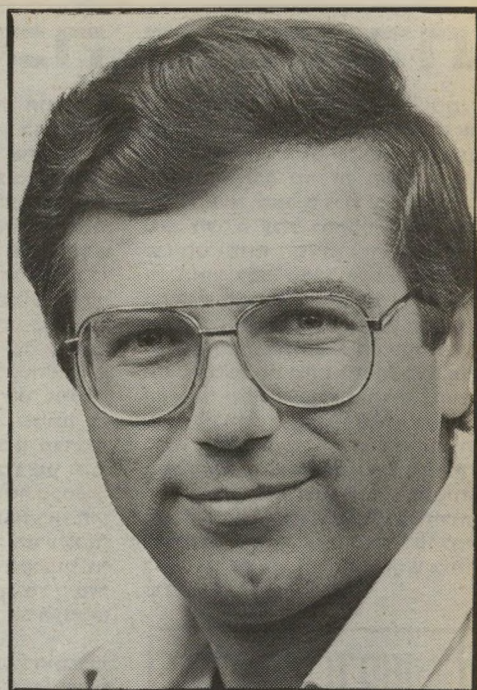
● **ואתה יודע על מישהו שניסה את השיטה הזאת?**

אני מכיר מישהו שהתכוון, אבל בסוף החליט שלא לבוא לעבודה, ורק הוא את הבעיה. כל עוד המחשב כבוי הוא לא קיים, ורק כשהוא מופעל הווירוס יכול לפגוע בו.

● **אבל מה עושים בחברות ובגופים, שבהם עובדים נוקטים? איך נערכים במיקרה כזה?**

יש תוכנות מיוחדות שמתמודדות עם זה, ושמעתי שיש גם כל מיני רופאים שמסתובבים ועושים כמה טיכסיזורים, שור-פים רגל של צפרדע, לוקחים 200 דולר לביקור, וכנראה שהם יודעים מה שהם עושים, או עושים רוח, לפחות.

(אורית זרובבל)

אלי דסל, העולם הזה

אפי שטנצלר: „לתת מיקלט לסורים, אבל לא לאש”ף!”

אחת הזוויות היותר-מעניינות בעריכתו של הטייס הסורי לישראל היתה דווקא הצעתה המפתיעה של מועצת-מועלי-גבעתיים לאמץ את הטייס.

שאלתי את אפי שטנצלר, מזכיר-המועצה, מה מסתתר מאחורי הכוונה.

אי-שצנבא סורי, המסכן את חייו והתורם תרומה אדירה לביטחון-ישראל, חייב להישאר ולהיקלט בארץ — ואני אומר את זה כמ”פ בצנחנים. לא בכל יום קורה מיקרה כזה. 20 מישפחות מגבתיים פנו אלי בבקשה לעזור באימוץ.

● **ביוזמתם?**

הם שמעו על הכוונה שלי ופנו אלי טלפונית. אנחנו מריי-נת-קליטה, אבל מצד שני, אנחנו מוקפים אויבים, ואנחנו חייבים להראות לעולם, ובמיוחד לסוריה, שאנחנו מסכירי-פנים לכל מי שרוצה לבוא לגור אצלנו. אני לא מתכוון לאני-שי-אש”ף, אבל זהו מיקרה קלאסי של אדם שמבקש מיקלט מדיני ואנחנו, כיהודים, צריכים לעשות את המקסימום כדי לעזור לו.

● **איך אתם מתכוונים לעשות את זה?**

יש לנו חמש אולפניות לעברית. אנחנו נכניס אותו למישפ-חה-מאמצת, שתקל עליו את השלבים הראשונים בארץ, כי התמודדות עם שפה זרה, עם אורח-חיים שונה, ואני מקווה שגורמיה-ביטחון יאפשרו לנו לבצע את זה.

מיקלט

● **הטייס הסורי כבר מודע לפניה שלכם?**
הודענו על כוונתנו ללישכת שרה-ביטחון. עדיין לא קיבלנו תגובה. אני רוצה להאמין שישחררו אותו.

● **למה דווקא הוא? הוא הרי ערק על רקע אישי.**
לא מעניינת אותי הסיבה. אני מסתכל בשורה התחתונה. הוא סיכן את חייו. הוא לא היה חייב לערוק לארץ, ועובדה היא שהוא בחר דווקא בנו. אם מחר היה נופל לידנו טייס ירדני או מיצרי, היינו עושים אותו דבר. מבחינתי שכל הצנבא הסורי יערוק — כולנו נברך על-יך.

● **איך אתה רואה אותו משתלב בגבעתיים?**
בצורה בלתי-רגילה. הוא אדם צעיר, קצין בצנבא. בשלבים הראשונים נעזור לו במישפחה, בכסירת דירה, בחיפוש עבודה וכולנו נצא נשכרים מכך.

● **והפניה היא לא במיקרה על רקע הבחירות הקרובות?**

(אורית זרובבל)

אין לזה שום קשר לבחירות.